

JARNÍ 2021

Zima už odkládá bílý šál, slunce zahřívá místo rukávnicku. Stydlivá země se pozvolna odhaluje, pod clonou mlhy jako by ještě váhá. Dřív než se naděješ, střízlík s drozdem zatím jen nesměle sladí hlásky, aby oznámili, že jaro je nablízku. Všemi póry se země zhluboka nadechuje a nabírá síly. Tolik nám je třeba slunce, tolik nám dnes chybí dobré zprávy, tolik potřebujeme naději! Dlouhý je půst, dlouhé je čekání...

Prostor je náhle plný skryté zeleně mladých lístků, kolik je všech zrněk písku na zemi, plný skrytých dimenzí a ukrytých počátků, je prostoupen svěžím dechem, je plný očekávání: zpěvné hlasy lindušek a kosů čím dál víc rezonují s všeobecným probouzením. Hluboko ukrytá víra sdílená věřícími, že jednou skončí utrpení pod tíhou kříže, otevře užaslé oči nad prostou krásou modřenců, krokusů a sakur. Všechno kolem procítá k životu, jako by tomu bylo žehnáno z míst nejvyšších – obloha se však znovu zatáhla a tiše sněží...

Utichlá Golgota vstřebává zoufalství věrných nejbližších, nářek i zradu, aby je proměnila do úžasné duchovní síly, do té doby nepoznané. Až sem provázel Mistra početný dav a Matčiny slzy, horké a bez konce. Optikou vědomé oběti na kříži rozkvetou pustiny nejen u hory Olivetské; nadosah tu je naděje, že osobní oběť Tvého Syna, Pane, posílí lásku, morální hodnoty a lidství v nás. Přesto nám ukaž, prosím, komu z lidí je dobré věřit, komu máme dopřát sluchu, kdo nás povede...

Věra Ludíková